

Lommerne ved Tommelen. Han saae stadig ud i Luften med sine slangeagtig tilknebne Øjne.

„Tiden vil vise det, Onkel!“

*

*

*

Ude paa „Skovbakken“ var Jakobe denne Eftermiddag ene hjemme. Fru Salomon var efter Frokosten gaaet over i Skoven med de yngste Børn, og Nanny var stadig i Byen. Jakobe opholdt sig i denne Tid mest paa sit Værelse. Hun havde igen faaet en af sine slemme Nedstemthedsperioder, led af stærke Hovedsmerter og laa søvnløs Nat efter Nat, holdt vaagen dels af sine legemlige Plager, dels af urolige og lidelsesfulde Tanker, fremkaldt af et nedværdigende, sanseligt Begær. Udmattet efter en saadan gennemvædet Nat havde hun lagt sig hen paa sin Langstol og laa der sammenkrøben med halvaabne Øjne og Hænderne under Kinden. Værelset laa paa første Sal, og gennem den aabne Altandør havde hun Udsigt over nogle Trætoppe til et stort Stykke blaa Himmel med mange smaa, dunformede Skyer. Den dybe Stilhed omkring hende, gennemvævet som den var med Bladesuset derude fra Haven, dyssede hende nu og da ind i det nervøse Halvblund, hvorunder Legemet sover, uden at Bevidstheden tabes. Ved den mindste Lyd slog hun Øjnene op og var lysvaagen.

„Jakobe! Er du deroppe? ... For Pokker, er der Ingen hjemme i dette Forstyrrelsens Hus!“

Det var Onkel Heinrichs Stemme nede fra Haven. Hun rejste sig langsomt, sad nogle Øjeblikke med Hænderne trykket for Ansigtet og gik saa derned. Hun fandt Onkelen i Havesalen. Først beklagede han sig med sædvanlig Ubeherskethed over at have maattet vente, derpaa trak han en Pakke Papirer op af sin Brystlomme og kastede den hen paa et Bord.

„Der!“ sagde han.

I Jakobes trætte Ansigt lyste det pludselig op. „Du har købt!“

„Jeg har fulgt din Ordre, ... jeg siger dig det nok engang;